

EL MICALET GALACTIC

Tereseta la bruixeta

Josep Gregori

Dibuixos de Ferran Boscà

1

El naixement

Si haguéreu passat aquell matí d'estiu pels voltants de la secció de maternitat de l'Hospital General de Bruixes La Rata Penada, hauríeu sentit uns crits desesperats que us haurien commogut:

—¡Ah, senyor, senyor! Açò no pot ser. Deu tractar-se d'un error. ¡Tot açò és monstruós! ¡Dec estar somiant! ¡Ja ho crec!

La persona que s'expressava d'aquella manera era Avel·lí Llimac, el qual, abans de lamentar-se tan desconsoladament, havia passat dues hores caminant amunt i avall per la sala d'espera de la secció de maternitat, mentre la seua dona, la

bruixa Estremida, intentava fer arribar al món la criatura que havia portat dins seu al llarg de nou mesos.

La raó per la qual el senyor Llimac s'estirava els pocs cabells que li quedaven, al mateix temps que pegava puntellons a tot el mobiliari que trobava per davant, era el terrible aspecte que, segons li havia comunicat la infermera, presentava la seua filla acabada de nàixer.

—¡Deu haver-hi un error! —digué el senyor Llimac a penes conéixer la notícia del naixement d'aquella criatura tan particular.

—Ja sé que és terrible per a vosté acceptar el fet de tenir una filla així, però jo mateix li puc assegurar que no hi ha cap error: es tracta de la seua filla, encara que siga tal com li l'he descrita. Prenga-s'ho amb una miqueta de paciència. Fins i tot les coses més terribles, amb comprensió i paciència, no són tan espantoses.

—Però... ¿Què diu? —li replicà ple de fúria el senyor Llimac—. ¡Com es nota que no és vosté qui ha de carregar amb la desgràcia!

—Això també és cert. La veritat és que si jo haguera tingut una xiqueta així, m'hauria mort del disgust. Una altra cosa, senyor Llimac: afortunadament la seua dona encara està sota els efectes de l'anestèsia i encara no sap res d'aquesta desagradable passada del destí. Jo no tinc suficient coratge per a dir-li-ho, de manera que si vosté és tan amable de comunicar-li-ho quan ella es desperte, li quedaré molt agraïda... Hi ha certes coses

que resulten molt desagradables de fer en aquest ofici... Vosté ho deu comprendre...

La infermera es va veure obligada a desaparèixer com un llamp de la sala d'espera perquè l'home, completament enfurismat, havia perdut la compostura i havia començat a llançar-li les revistes a la cara. Allò de tirar les revistes com si estiguera boig no ho feia perquè trobara que eren exemplars endarrerits, cosa que, com sabeu, és completament normal en les sales d'espera de les clíniques, sinó perquè estava furios. Qualsevol persona amb dos dits de front hauria evitat topar-se amb el senyor Llimac en aquells moments tan delicats.

A poc a poc, el nou pare va anar tranquil·litzant-se, no sense haver destrossat abans completament algunes butaques, totes les revistes, tres quadres i un llum de peu (més perquè el trobava espantós de disseny que no perquè la ràbia l'impulsara a cometre aquella barbaritat).

—Bé, bé, pensem-ho amb calma —digué per a ell mateix—. Els nervis i la mala sang no solucionen res. Probablement, a l'hospital deuen haver tingut alguns parts alhora i aquestes persones, tan atabalades com van sempre, deuen haver intercanviat sense voler les criatures. Un error, el té qualsevol. Encara recorde quan Estremida em va enviar al camp a collir lliris pudents per fer un emplastre per al melic i li vaig dur roses de pitiminí, ¡ha, ha! ¡Quin torbament li va entrar en veure que les flors feien bona olor! En fi, calma i serenitat. Només cal descobrir on s'ha produït l'error i esmenar-ho de bones maneres.

—Ja se sap —continuava reflexionant el senyor Llimac—, com que els centres sanitaris de la seguretat social dels humans funcionen tan malament, no paren de produir-se desgavells.

A vegades, d'alguna clínica humana enviaven pacients a l'hospital de bruixes. Sí, segurament devia tractar-se d'això, d'alguna repugnant parella d'humans despistats que haurien tingut la seua horrible criatura en aquell hospital i ara els l'havien canviada sense voler.

Abans de fer res, va creure prudent anar a assegurar-se per ell mateix si la criatura que acabava de nàixer tenia un aspecte tan desagradable com li havia explicat la infermera. En el seu cor encara batejava l'esperança que tot allò no era més que una broma de mal gust.

En entrar a l'habitació, pogué comprovar la fètida pudor de les herbes que hi havia fet dur per celebrar aquell natalici tan esperat.

—¡Ah, quina olor tan agradable! A veure si encara tinc sort i la xiqueta és normal del tot... ¡Quina alegria si fóra així!

Estremida roncava d'una forma escandalosa, no hi havia dubte que encara no tenia coneixement de res.

El senyor Avel·lí Llimac s'acostava a poc a poc al bressol amb el cor en un puny. Necessitava conèixer la veritat, però temia trobar-se amb una visió desagradable, de manera que tancà els ulls i va pensar que no els obriria fins que no tinguera el coratge necessari i es trobara tot just davant del llitet.

S'acostava, per tant, a cegues al lloc on es trobava la criatura. Però, sense adonar-se'n, va posar el peu en l'orinal (que afortunadament estava buit), cosa que va fer que perdera l'equilibri i acabara estés en terra i amb el pitxer de les males herbes de barret. L'aigua del recipient li regallava per la cara i anava a caure-li damunt de l'americana nova, la que s'havia comprat feia dos-cents anys amb motiu de la boda amb Estremida.

Quan el senyor Llimac es trobava en aquella situació tan compromesa, entrà una altra infermera a portar el primer biberó per a la menuda i, en veure l'home estés en terra i amb les herbes a tall de perruca, exclamà:

—Ja m'imagino que tot açò deu haver sigut una desgràcia molt dura d'assumir; però, per favor, intente ser seriós i no faça animalades. Tirant-se el pitxer per damunt no solucionarà res.

L'home estava indignat, negre, encés per la ràbia, però no li va poder contestar perquè, si haguera obert la boca, se li hauria omplert amb l'aigua fètida del riuet que li travessava la cara i desembocava en la jaqueta.

—Senyor Llimac, quan la menuda es desperte li donarà vosté mateix el biberó... ¿D'acord? És que, a mi, se'm posa la carn de gallina a penes acostar-me al bressol...

—*Vaha-be'n* i no *bonne* més! —mastegà, com va poder, el senyor Llimac.

—¡Quin home més antipàtic! —digué la jove mentre desapareixia pel corredor—. Encara que,

ben pensat, prou desgràcia ha tingut ja el pobret, prou. ¡Senyor, senyor!, ¡quina creu!

Estremida roncava amb la mateixa delicadesa d'una tronada salvatge, sense saber encara que la fortuna s'havia proposat carregar de desgràcies aquella família tan exemplar. Després de llevar-se de damunt els vegetals pudents, l'home va tancar de nou els ulls i es va acostar a palpes on hi havia el bressol.

—¡Au, Avel·lí, no sigues tan covard! —parlava en veu alta per a ell mateix—. Després de tot, una criatura és una criatura, encara que no siga agradosa a la vista. A més, potser has exagerat una miqueta.

El senyor Llimac reuní totes les seues forces i es va prevenir contra la visió més horrorosa que poguera contemplar. Per donar-se ànims, va comptar mentalment fins a tres, disposat per fi a obrir els ulls i a enfrontar-se amb la crua realitat:

—A la una, a les dues i a les... ¡Ostres! —exclamà amb els ulls com a plats—, realment les infermeres s'han quedat curtes: açò és francament repugnant. ¡Agggg! Em vénen ganes de... —digué alhora que s'agafava el coll amb les mans i intentava controlar el mareig que li produïa aquell panorama tan desagradable.

A conseqüència dels crits de desesperació del marit, Estremida es va despertar del seu son profund.

—¡Ai, mare! ¿On estem? ¿Qui sóc jo? ¿Què hi ha per a menjar? ¿Quin equip ha guanyat la lliga?

¿Plou? ¿Quantes mosques i aranyes cal posar en una bona paella mixta? —preguntava sense parar la bruixa, encara sota els efectes delirants de l'anestèsic.

A poc a poc, anà prenent consciència de la realitat i va veure l'escampada d'herbes per terra i el seu marit, que en aquell moment es pegava cabotades contra la paret, disposat segurament a destrossar aquell hospital a colps de cap.

—Però ¿què et passa, Avel·lí? —va reaccionar finalment—. Ja t'he dit moltes voltes que, per als cabells que et queden, no és bo que faces excessos. Si acabes quedant-te pelat, no et queixes, que ja saps que «pèl que cau, ja no torna». Recorda que l'última volta que Calfredecia et va preparar la loció et van créixer espàrrecs en compte de pèls.

—¡Ai, sí! ¡No m'ho recordes, que em pose malalt!

—¡Ah! Ara que hi caic... ¡Si açò és un hospital!... El part... ¿Com ha anat tot? ¿I la criatura? ¿És bruixet o bruixeta?

—Estremida... ¡Una desgràcia!

—No em digues res més: ¡és bruixet!

—No, encara pitjor.

—¿Li falta alguna cama, un braç, les pestanyes, té un peu tort...?

—No, encara pitjor.

—¿És de color blau, o verd, o a ratlletes, o a quadres, o...?

—No, pitjor encara.

—Avel·lí, ¿què em dius? ¿És el que jo pense?

—No sé què deus pensar tu, però segurament et quedes curta; de manera que, com que açò no és cap concurs i no tinc ànims per a continuar jugant, perquè la desesperació s'ha apoderat de mi, t'ho diré sense fer-te esperar més: la nostra filla no té aspecte de bruixa.

—¿Com? ¿Què? ¿Quan? ¿Per què? ¿Qui? ¡Ah, senyor, dec estar somiant!

—Que poc original que ets. Això ja ho havia dit jo.

—Açò és un malson, no pot ser la realitat.

—¿Vols que et pegue un bon pessic perquè et convences? —li digué el senyor Llimac amb la millor voluntat d'ajudar.

—¿Per què no te'l pegues tu, boniquet? Bé, deixem-nos de romanços, que siga allò que el destí ha volgut. A veure, ¿on està la meua filleta?

Avel-lí assenyalà, amb cara d'amargat, cap al bressol que hi havia al costat dret del llit que ocupava Estremida. La bruixa s'abalançà, plena d'angoixa, per veure la xiqueta.

—¡Ortigues silvestres i cua de gat! —exclamà la dona aterrida—. ¡Açò no pot ser filla nostra! ¡Si no té el nas deforme!

—És veritat, té un nas repugnantment menut i graciós —reconegué ell.

—¿I la cara? ¡Mira-la!, ¡sense taques ni arrugues!

—És veritat, més horrorosa no pot ser.

—¡Fixa't! ¡Si no té berruga en la punta del nas!

ullets semblaven dos trossets de codonyat i brillaven com diamants.

—Avel·lí, no em crec que açò siga una broma de la natura, més prompte m'incline a pensar que ens deuen haver canviat la xiqueta.

—Això mateix pense jo. Però ¿qui podria fer una atrocitat així?

—¡Ah, tros de fava, els humans, naturalment! Aquesta gent no té sentiments i, per diners, són capaços de qualsevol cosa. Imagina el benefici que podrien traure exhibint una bruixeta per les fires. ¡Ai, senyor, quina desgràcia! ¡Au, vinga, no sigues alficòs! ¡Espavila! ¡Vés a veure si encara pots desfer aquest embolic!

Abans d'eixir de l'habitació disposat a fer d'investigador, va fer una última ullada al bressol per comprovar si la criatura encara continuava amb el mateix aspecte.

—¡Mira que és horrible, renaps podrits!

Després s'encaminà cap a les oficines de la Secció de Maternitat amb la intenció de fer les indagacions necessàries per desfer aquell malentés. Enrere deixava Estremida udolant de ràbia, com si fóra un llop que s'haguera quedat sense vacances.

—Bon dia, senyor —li digueren en veure'l entrar.

—Deixe's de bromes de mal gust, senyoreta, i a veure si aconseguim solucionar aquesta animallada.

Naturalment, cap de les persones que hi havia a l'oficina es va atrevir a donar l'enhorabona

al bruixot a causa d'aquell mal humor tan endimoniat.

—Exigisc una explicació. Vull parlar amb el bruixot que ha atés el part, amb la infermera en cap, amb la ministra del ram, amb els de la neteja, amb el venedor de periòdics o amb qui siga. Ací cal arribar al fons, hem de descobrir la trama oculta dels traficants, exigir fins a l'última responsabilitat i donar el merescut castic als culpables.

El senyor Llimac estava molt pagat amb tot aquell discurs tan impressionant que li havia eixit a la primera, sense fer botiges; però la gent se'l mirava amb cara de pena. Comprenien que aquells mals moments que vivia l'home havien acabat trastornant-li el cap.

L'home va continuar exigint justícia a crits i els malalts de l'hospital començaren a queixar-se d'aquella família tan escandalosa que no els deixava sentir el capítol dos mil vint-i-quatre de la novel·la *Rosa, una bruixa rossa, però feliç*. Però ell, com que pensava que tenia tota la raó del món, continuà alçant la veu cada vegada més, fins que va passar allò que temien els responsables del centre; els malalts, bruixes i bruixots, començaren a perdre la paciència (no hi ha bruixa més perillosa que aquella a qui no deixen sentir un serial) i els primers malefics es feren notar: cadires volant pels corredors, lliteres ballant claqué, carrets de la neteja escampant la brutícia per on passaven...